

πηδημάτων, παραλλάσσουν δὲ ἐκάστοτε καὶ τὰ ἐπιτιθέμενα ἀντικείμενα, ὁ δὲ ἐν τῇ ὑπερπηδήσει ἐξ ἀπροσεξίας καταρρίπτων τὸ ἀντικείμενον θεωρεῖται ἡττημένος καὶ ὑποχρεοῦται νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ κύπτοντος Ἡπ. (Ἄρτ. Ἰωάνν.) Συνών. ἀβγάτα 2, ἀβγατιστής 2, ἀβγατιστή (δι' ὃ ἰδ. ἀβγατιστός 1 δ), ἀγγελος-ἀρχάγγελος, ἐλαιά.

ἀβδελλοκόκκαλο τό, Πελοπ. (Ἄργ.) ἀβδιλλοκόκκαλον Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβδέλλα καὶ κόκκαλο.

Τὸ ὅσπου τῆς βδέλλας, ἐπὶ πράγματος ἀνυπάρχον, φανταστικοῦ: Πᾶρι τούτουν τοῦ μιταλίῃ' κι πάρι 'ζ δού μαγαζᾶ νὰ σὶ δώδ' τ' ἀβδιλλοκόκκαλον (πρὸς παῖδα συνήθως, τὸν ὁποῖον ἀστειεύμενοι θέλομεν νὰ στείλωμεν ἀσκόπως εἰς τὸ μέρος, περὶ οὗ γίνεται λόγος) || Παροιμ. φρ. Ἀβδελλοκόκκαλα πονάει (εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἀέργου) Ἄργ.

ἀβδελλολίμνη ἡ, Κῶς

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβδέλλα καὶ λίμνη.

Λίμνη, ἐν ἣ γεννῶνται βδέλλαι.

ἀβδελλόνερο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβδέλλα καὶ νερό.

Ὑδωρ λιμνάζον, ἐν ᾧ γεννῶνται βδέλλαι.

ἀβδελλόπουλλο τό, ἀμάρτ. ἐβδελλόπων Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀβδέλλα. Εἰς τὸν τύπ. ἐβδελλόπον τὸ ε παρὰ τὸ α ἐρμηνεύεται ἐκ τῆς ἀναλογικ. συνεκδρομῆς πρὸς τὸ ρ. ἐβδελλᾶχκομαι ἢ ἐβδελλᾶγονμαι, δι' ὃ ἰδ. ἀβδελλᾶζω.

Μικρὰ βδέλλα ἐνθ' ἀν.: Τ' ἐβδελλόπον 'κ' ἐπίασεν (δὲν ἐπίασε, δὲν προσεκολλήθη εἰς τὸ δέσμα πρὸς ἀπομύζησιν αἵματος) Χαλδ. Συνών. ἀβδελλούδα.

ἀβδελλότοπος ὁ, Κεφαλλ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ. ἀβτελ-λότοπος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβδέλλα καὶ τόπος.

Τόπος, ὅπου ὑπάρχουν βδέλλαι ἐνθ' ἀν.: Τὰ πρόβατα ἀβδέλλισαν, γιατί ἐκεῖ ποῦ 'βοσκάν ἦταν ἀβδελλότοπος Καλάβρυτ. Συνών. ἀβδελλερό.

ἀβδελλούδα ἡ, ἀμάρτ. ἀβτελ-λούδα Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀβδέλλα.

Μικρὰ βδέλλα. Συνών. ἀβδελλόπουλλο.

ἀβδελλοχόρταρο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβδέλλα καὶ χορτάρι.

Τὸ φυτὸν ἀβδελλόχορτο, ὃ ἰδ.

ἀβδελλόχορτο τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβδέλλα καὶ χόρτο.

Τὰ διάφορα εἶδη τοῦ φυτοῦ βατραχίου τῆς τάξεως τῶν βατραχιωδῶν (ranunculaceae), ἄγρια χόρτα ἐν χλωρᾷ καταστάσει δηλητηριώδη (πβ. ΠΓεννάδ. 186). Τὰ φύλλα τῶν βατραχίων καταπλασσομένα ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐνεργοῦν ὡς ἐκδόρια ἐλκωτικά ἢ ἐσχαρωτικά, διὰ τῶν ὁποίων ὁ λαὸς θεραπεύει τοὺς δερματικούς λειχήνας. Φέροντα δὲ

τὰ φυτὰ ταῦτα συνήθως κύστεις τῶν τρηματωδῶν σκολήκων (πλατυελμίνθων) προξενοῦν τρωγόμενα ὑπὸ τῶν ζώων τὴν νόσον διστομίτιδα, τὴν κοινῶς ἀβδέλλαν (ἰδ. λ.). Συνών. ἀφορδακίδα, βέλιουρας, κλαπατσούρα, κλαπατσόχορτο, τσουμέρα. Πβ. βατραχοχόρτι, δακράκι, νεράγκουλο. [**]

ἀβδέλλωμα τό, ἀμάρτ. ἀβδέλλωμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβδέλλωω.

Συναρμογὴ διερρηγμένων ἀγγείων, λίθων, ξύλων κττ. διὰ σιδηρῶν ἐλασμάτων ὁμοίων κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς βδέλλαν. Πβ. ἀβδέλλα 1 β, ἀβδέλλι 3.

ἀβδελλώνω Ἡπ. Κέρκ. ἀβδιλλώνω Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβδέλλα.

1) Μετὰ τοῦ πινομένου ὕδατος εἰσάγω βδέλλας εἰς τὸ στόμα μου, αἵτινες προσκολλῶνται εἰς τὰ διάφορα μέρη αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ζώων Κέρκ.: Τὸ ἀρνί-τὸ μονάρι ἀβδελλώνει Συνών. ἀβδελλᾶζω 1 β. 2) Συναρμόζω, συγκρατῶ διερρηγμένον ἀγγεῖον ἢ ξύλινον σκεῦος, συνδέω λίθους, ξύλα κττ. διὰ σιδηρῶν ἐλασμάτων ὁμοίων κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς βδέλλαν Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.): Ἀβδέλλωσα τὸ δικράνι Ἡπ. || Ἀσμ.

Ἐχεις χουλιάρι σκούντζορο, πινάκι ἀβδελλωμένο, ἔχεις κ' ἓνα παλαιόρροχο 'ς τὲς πλάτες μπαλλωμένο

(σκούντζορο=κολοβόν) Ἡπ.

ἀβδῶμι τό, Πελοπ. (Λακων.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀβδῶμιον=ἐντόσθια ἰχθύος ταριχευμένα, ἐκ τοῦ Λατιν. abdomen. Πβ. Δουκ. (λ. ἀβδόμιον).

Τὸ σφόδρα ἀλμυρόν: Τὸ φαεῖ εἶναι ἀβδῶμι. Συνών. φρ. λύσσα ἢ λύσσα 'ς τὸ ἀλάτι.

ἀβελόνιαστος ἐπίθ. Κυκλ. κ.ἀ. ἀβελόνιαστος Πόντ. (Χαλδ.) ἀβελόνιαστος Κεφαλλ. Κρήτ. Πάρ. ἀβελόνιαστον Ἰμβρ. ἀβελονίαστος Πόντ. (Χαλδ.) ἀβελονίαστος Πόντ. (Τραπ. Τρίπ.) ἀβολόνιαστος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Τρίπ.) ἀβολόνιαστος Σύμ. ἀβιλονίαστος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βελονιάζω.

1) Ὁ μὴ διαπερασθεὶς διὰ τῆς ὀπῆς τῆς βελόνης, ἐπὶ νήματος Κρήτ. Κυκλ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ. ἀ.: Νῆμα ἀβελόνιαστο Κυκλ. Ράμμαν ἀβελονίαστον (ράμμα=νήμα) Τραπ. Ἡ κλονὰ εἶν' ἀβιλονίασ' Αἰτωλ. Συνών. ἀβελόνιστος. 2) Ἐκεῖνος, διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ ὁποίου δὲν διεπεράσθη νῆμα, μόνον ἐπὶ βελόνης Πάρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ.ἀ.: Βελόνα ἀβελόνιαστη Πάρ. Ἡ βελόνα μου εἶναι ἀβολόνιαστη, ἔλα νὰ μοῦ βολονιάσῃς Σύμ. Τὸν βιλόφ' εἶν' ἀβιλονίαστον Αἰτωλ.

ἀβελόνιστος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βελονίζω.

Ὁ μὴ διαπερασθεὶς διὰ τῆς ὀπῆς τῆς βελόνης, ὥστε νὰ γίνῃ εὐθύς, ἐπὶ νήματος μετάξης. Συνών. ἀβελόνιαστος 1.

ἀβέργωτος ἐπίθ. Κεφαλλ. κ.ἀ. ἀβέργωτους Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βεργώω.

